

Dr. Hun Nándor főtitkár 90 éve született

„Önmagát becsüli minden nemzedék azáltal, hogy tudomásul veszi: a világ nem vele kezdődött.” **Sütő András** szavai állnak **Hun Nándor** monográfiája élén. „Bevezetés a szociális gerontológiába.” Szívéhez nőtt könyve. Éppúgy szerette, mint az idézet szerzőjét, az egyetemes magyar irodalom **Sütő Andrását**. Ez az érzelem, ez a humanizmus, a magyarság melletti elkötelezettség jellemezte **Hun Nándort**. Ahogyan megfogalmazta: „... érzelmi töltés nélkül a gondolkodás önmagában nem viheti tartalmasan előbbre az életet; szükség van hinnünk is magatartásunk és cselekedeteink ésszerűségében; meggyőződés nélkül civilizációt teremthetünk, de kultúrát nem.” Értette, becsülte az emberiség kultúrkincseit. **Budapesten** született 1919. március 26.-án. **Temesvárott** járt gimnáziumba, majd **Kolozsvárott** avatták 1944-ben orvosdoktorrá. Klinikai orvos gyakornok, belgyógyász szakorvos, **Csíkzentmártonban** kórházat teremtett, **Szászrégenben** kórházigazgató és a belgyógyászat és a fertőző osztály vezetője. 1963-ban visszatért **Budapestre**. Körzeti orvos, a fővárosi egészségügyi osztályon a Szociális Intézetek igazgatója. 1966-tól az Országos Ideg- és Elmeógyógyintézet belgyógyászati-fertőző osztályát vezeti. 1973-tól a Visegrádi Kórház főigazgatója, belgyógyász osztályvezetője. **Visegrádról** írja: „Itt a legszűkebb a népeinket összekötő Dunánk medre, mégis a történelmi táj szépsége, és a földből felbukkanó kövekből ránk maradt kulturális örökség szélesebb áttekintésre kötelez. Nem messze a kórházunktól járt Marcus Aurelius, a filozófus császár, és talán innen kitekintve írta le számunkra örökbecsű jelzőjét: Pannonia dulcis. És talán ez az édes, a dulcis szó vonzotta ide a XX. század egyetemes magyar lírájának egyik legnagyobb mesterét Áprily Lajost, amikor itt letelepedett. És talán ugyanezek az érzések és a vele kapcsolatos személyes emlékek vezettek engem is ide, erre a tájra, ahol a hagyomány és a haladás útját követve, úgy érzem, a történelmi levegő bennünket arra kötelez, hogy amit cselekszünk, azt komolyan tegyük.”

Igen, sokszor idézte egyik mesterét, **Miskolczi Dezső** akademikust: a hagyomány és a haladás határozza meg pályánkat. Egész életén át eszerint cselekedett. Tudományos életművére nehéz jelzöt választani. Mert nem kategóriákban

gondolkodott, mert a segítség vágya irányította mindenkori útját. Foglalkozott a hepatitiszrel, konferenciát szervezett az Ausztrália antigénről, érdekelték a higiénés kérdések, írt a strongyloides stercoralisról, a hypereosinophil reakcióról, a parathion mérgezésről. Előtérbe helyezte az egészségnevelést. Szerette az orvos-történelmet. Az Orvosi Hetilapban a két **Jancsóról** írt megemlékezése meghatározó, történelmi ívelésű korrajz. Tollat ragadott orvosi szaknyelvünk védelmében, féltve anyanyelvünket, mert az a legdrágábbra, édesanyánkra emlékeztet. „A szerzők megfélemlítettek az anyanyelvünkkel szembeni hűségünkről” – írta, majd hozzáfűzte: – „A XVIII. század második és a XIX. század első felének nemzeti irodalmi mennyit gúnyolták az uralkodó osztályokat, mert felszínesen majmolták a francia nyelvet. Most az angollal van így.”

Tagja volt az Országos Reuma és Fizioerápiás Intézet szakmai kollégiumának; a Magyar Rehabilitációs Társaság, a Magyar Balneológusok Egyesülete, az Egészségügyi Szervezők Tudományos Egyesülete Szociálrehabilitációs Szövetsége választotta vezetőségi tagjává.

Azon kevesek közé tartozott, akiknek leghőbb célja, hitvallása az időseken való segítség. Két évtizedet szentelt e nemzedéknek. Alapvetően szögezte le, hogy különösen az időseket csak három dimenzióban, szomatikus, pszichés és szociális körülményeik figyelembevételével ítéltük meg. Hangsúlyozta a rehabilitáció jelentőségét. 1966-tól megalakulásától, a **Magyar Gerontológiai Társaság** tagja. 1976-tól az idősek helyzetét átérző és szíven viselő főtitkára. 1966-ban „**A szociális gerontológiáról**” címmel írt, hazai irodalmunkban alapvető tanulmányáért **Markusovszky Lajos**-díjat kapott. 1970-ben védte meg kandidátusi értekezését: Szociális gerontológiai vizsgálatok, különös tekintettel az intézeti gondozásra. 1968-ban az Amerikai Gerontológiai Társaság emléklapját, 1977-ben a Szlovák Orvostársaság Raimann-emlékérmét kapta meg. 1972-ben jelent meg monográfiájának – Bevezetés a szociális gerontológiába – első, majd javított, bővített második kiadása 1978-ban. Mindmáig hazai egyetlen szociális gerontológiai monográfiánk. 1980-ban a Csehszlovák Gerontológiai Társaság tiszteletbeli tagjává választották.

Humanista, ember centrikus volt. Méltónak bizonyult 1979-ben a Kiváló Munkáért kitüntetésre. Fáradhatatlan volt szervező és gyakorlati ember. Megrázó,

hogy meghalt, megrázó, hogy éppen 1982-ben, az Idősek Világnapja évében, amelyet annyira várt. Amelynek annyira örült – és amelyre oly sok terve volt. Mindezt már nem valósíthatja meg. Nem fejezheti be. De az életmű mégis befejezett – példa és okulás mindannyiunknak. 1982. február 3.-án meghalt.

Monográfiájának első lapján fogalmazta meg: népünk idős nemzedékének ajánlja könyvét. Azoknak, akiktől átvettük a múltó élet lángját, hogy továbbadjuk az utánunk következőknek. Ezt a lángot hagyta örökül.

Dr. Vértes László

főorvos
Magyar Gerontológiai és Geriátriai Társaság alelnöke
1044 Budapest, Szondi u. 47.